

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 1. Vtrum Christus sumpserit corpus suum, & sanguinem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Et Diuino. Dico Secundò, Probabilis est iure diuino Sacerdotes teneri sub vtraque specie consecrare, & fumere. Et quidem de *sumptione*, vix potest esse dubium, si consecratio vtriusque speciei est necessaria: nam sumptio ad ratione sacrificij pertinet, vt infra dicemus. Vnde Concilium Tolet. Can. Relatum, ait, *Qualè erit sacrificium, cuius nec ipse sacrificans participes esse dignoscitur? De Consecratione tenent multi Doctores: Caietanus hoc loco, Hofius in Confessione Polonica c. 40. Palud. dist. 11. q. 1. art. 1. Siluester verbo Eucharist. 1. q. 5. & alij.*

Luc. 22.

Probatur Primò, Ex illis verbis Domini Lucae 22. v. 43. *Hoc facite in meam commemorationem. Quibus verbis, vt ait Concil. Trid. sess. 22. c. 1. precepit Dominus Apostolis, & eorum in Sacerdotio successoribus, vt offerrent & sumerent Corpus, & Sanguinè suum sub speciebus panis & vini, sub quibus ipse obrulerat.* Vbi Concilium insinuat de vtraque specie extare præceptum diuinum. Nec refert, quòd illa verba, *Hoc facite*, apud Lucam referantur tantum post consecrationem panis, & non post consecrationem vini; quia vel Lucas ea per anticipationem ibi refert, cum post vtriusque speciei consecrationem insinuet Canon noster dicta esse: vel certè bis dicta sunt à Domino, scilicet, post singulas species; quod indicat Apostolus 1. ad Corinth. 11.

Ratio.

Probatur Secundò, Ex ingenti illa cura, qua Ecclesia semper cauit, ne sacrificium relinquere imperfectum: vt patet 7. q. 1. Can. *Illud*, & Can. *Nihil*, ex duobus Concilijs Toletanis: idque Ecclesia pluris fecit, quam vt fumatur à ieiunis, aut confessione præmissa.

Probatur Tertiò, allata ratione: Quia essentia huius sacrificij, scilicet quatenus est representatiuum seu commemoratiuum sacrificij crucis, postulat vt Corpus & Sanguis seorsim sub diuersis

speciebus ponantur. Sicut enim sacrificium crucis consistit in reali effusione Sanguinis, eiusque à Corpore separatione; ita ratio huius sacrificij consistit in sacramentali effusione sanguinis & separatione; quæ fit dum consecrantur Corpus & Sanguis sub diuersis speciebus.

Sed contrà; Si hoc est iuris diuini: ergo Pontifex non potest in eo dispensare: quod videtur falsum. Nam Raphaël Volaterranus l. 7. Geographiæ cap. de Saxonibus, scribit ab Innocentio VIII. concessum Norwegis, vt sine vino sacrificarent, eò quòd ibi vino careant, & aliunde importatum ob asperitatem frigiditatis continuò acescat.

47

Respondeo, Admitto Pontificem non posse dispensare: cuius signum est, quòd vsque ad tempora Innocentij VIII. nullum extet vestigium huiusmodi dispensationis, vel vsus. Illud autem Volaterrani videtur valde vacillare: si enim hoc verum est, mirum certè est alios Auctores illius ætatis rem tam nouam silentio præterisse; neque extare aliqua signa huius dispensationis apud illam gentem, cum vix sint centum & quindecim anni. Et cur vsque ad illud tempus dilata dispensatio? Cur idem modò non ita fit, cum eadem causa duret? Adde, Volaterranum habere, Innocentium concessisse sine vino calicè consecrare; quod sine dubio falsum est: non enim ignorare poterat Innocentius alios liquores consecrari non posse.

Pontifex non potest dispensare, vt sub vna tantum specie cohibetur.

Aduerte tamen; non esse improbabile, Pontificem posse dispensare, ob extremam aliquam necessitatem. Ita tenet Gabriel lect. 53. Adrianus qu. de ieiunio necessario ad summptionem Eucharistiæ pagina 76. vbi citat pro hac sententia Alexandrum Halensem in Compendio Theolog. lib. 6. Idem tenet Claudius à Sainctis, Repetitione 10. cap. 3. & quidam alij.

Contrariū est probabile.

QVÆSTIO LXXXI.

De modo, quo Christus est usus hoc Sacramento.

In Quatuor Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum Christus sumpserit Corpus suum & Sanguinem?

Respondetur Affirmatiuè. Est valde probabile, etsi nõ certum. Colligitur probabiliter ex Hieronymo q. 2. ad Hedibiam; Dominus IESVS Christus ipse conuua, & conuiuium; ipse comedens, & qui comeditur. Chrysol. hom. 83. in Matth. *Vt nõ turbarentur Discipuli, prius Sanguinem suum bibit.* Hesichius in c. 8. *Leuit. Christus in caena prius Sanguinem accepit, deinde Discipulis dedit.* Idem docet Glossa in cap. 3. Ruth apud D. Tho. & cõmuniter Doctores, dist. 11. Ratio præcipua est; Quia Christus ibi sacrificauit: atqui sacrificans in primis debet participes esse sacrificij; vt colligitur ex cap. 6. & 7. Leuitici: vbi Sacerdotes prius iubentur fumere de sacrificijs, deinde populus. Vnde etiam Sacerdotes noui Testamenti debent necessariò fumere Eucharistiam in sa-

crificio. Deinde quia Christus debebat Apostolis dare exemplum sumendi, sicut & consecrandi: ergo &c.

ARTICVLVS II.

Vtrum Christus dederit Iuda Corpus suum?

Respondetur Affirmatiuè. Notandum, Quosdam tenuisse contrarium. Sic Hilarius c. 30. in Matth. & Rupertus lib. 10. in Matth. sub finè: quæ sententia etiã habetur apud Clementè lib. 5. Constitutionum Apostolicarum c. 16. & defenditur à Turriano in Commentario illius loci.

Sed quod docet D. Thomas, est quasi certum. Probatur; Marci 14. vbi dicitur, *Et biberunt ex eo omnes: Iudam autè tunc interfuisse, patet ex c. 22. Lucae v. 20. vbi cum Dominus dixisset, Hic est calix nouum Testamentum in meo Sanguine, qui pro vobis effunditur: subditur, Veruntamen ecce manus tradentis me,*

Verius est Iudam etiã communcalle. Marci 14. Lucae 22.

N n n ij dentis me,

Cue Christus sumpserit Corpus suum & Sanguinem.